

NEDJELJNA ČITANJA: Dj 1,12-14; Ps 27,1.4.7-8a; 1 Pt 4,13-16; Iv 17,1-11a

Molitvu kojoj nas uči Isus, »Oče naš!«, možemo iznutra prihvatiti ako uđemo u sveto ime Gospodina Isusa. Njegova »svećenička molitva« nadahnjuje iznutra velike prošnje Očenaša: brigu za Očevo ime, žudnju za njegovim Kraljevstvom, ispunjenje Očeve volje, njegova nauma spasenja i oslobođenje od zla. U crkvenoj liturgiji Krist označuje i ostvaruje u prvom redu svoje vazmeno otajstvo. Za svoga zemaljskog života Isus je svojim naučavanjem navješćivao i djelima predostvarivao svoje vazmeno otajstvo. Kad je došao njegov Čas, on proživljuje jedinstveni povijesni događaj koji ne prolazi: Isus umire, biva pokopan, uskrsava od mrtvih i sjeda s desne Ocu »jednom zauvijek« (Rim 6, 10; Heb 7, 27; 9, 12). To je zbiljski događaj, koji se dogodio u našoj povijesti, ali i jedinstven: svi drugi povijesni događaji zbivaju se jedanput i prolaze, tonući u prošlost. Kristovo vazmeno otajstvo, naprotiv, ne može ostati samo u prošlosti, jer on je svojom smrću uništio smrt, i zato sve što Krist jest, i sve što je učinio i pretrpio za sve ljude, ima udjela u božanskoj vječnosti te obuhvaća sva vremena i u njima se uprisutnjuje. Događaj križa i uskrsnuća ostaje i sve privlači k Životu.

[pripremio: Ivan Pugar, bogoslov]